

Η νεανική δράση του Γ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου στα Τρίκαλα

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης](#)

Γ. Τα χρόνια στα Τρίκαλα (Δούσικο - Μετέωρο , κατήχηση , εξομολόγηση , κήρυγμα, πρώτες μοναχικές κουρές).

Εξόχως σημαντική για τη μοναστική του ανέλιξη υπήρξε η εσώτατη πνευματική του σχέση με τον χαρισματικό Μητροπολίτη Τρίκκης και Σταγών Διονύσιο Χαραλάμπους (1907-1970). Ο άνθρωπος αυτός με προορατική όντως έμπνευση μετακαλεί το γέροντα Αιμιλιανό στην περιοχή του. Η γνωριμία του Γέροντος με τον Μητροπολίτη Τρίκκης Διονύσιο πραγματοποιείται μέσα από τις συχνές επισκέψεις του σεβασμίου ιεράρχου στο οικοτροφείο της αδελφότητας [37]. Ο επίσκοπος αναζητούσε στελέχη για την πλαισίωση του ποιμαντικού του έργου μέσα από τις οργανωμένες χριστιανικές κινήσεις που εγγυόνταν ένα έμπυχο υλικό ενθουσιώδες , μεθοδικό , φιλόπονο , αυτοθυσιαστικό. Η προσέγγισή του στα μέλη της αδελφότητας δεν ήταν ούτε πρωτόγνωρη ούτε μοναδική για την εποχή εκείνη , κατά την οποία οι ποιμένες της Εκκλησίας αντλούσαν από την πνευματική δεξαμενή των χριστιανικών «κινήσεων» δυναμικά στελέχη [38].

Ο νεαρός φοιτητής της θεολογίας συγκινείται από την παρουσία του ζηλωτού μητροπολίτου, ο οποίος κουβαλά στους ώμους του μια βαριά κληρονομιά. Πρώτα ησυχαστική ως παλιός αγιορείτης, κατόπιν ιεροκηρυκτική -ποιμαντική-ιεραποστολική ως απόφοιτος της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης, ηγούμενος και ιεροκήρυξ της Μητροπόλεως Μηθύμνης, ύστερα διδακτική ως καθηγητής της ανώτερης ιερατικής σχολής Κύπρου, και τέλος συγγραφική ως μελετητής - ερμηνευτής των Γραφών και των πατερικών κειμένων[39]. Ο Διονύσιος ήταν ένας ουσιαστικός οραματιστής, ένας εκφραστής μιας αυθεντικής μοναστικής παράδοσης που επιχειρεί τολμηρά ιεραποστολικά ανοίγματα στην κοινωνία. Μια κοινωνία, όπως αυτή της τοπικής εκκλησίας των Τρικάλων, που εξερχόταν καθημαγμένη από την

αδελφοκτόνα εμφύλια διαμάχη της προηγούμενης δεκαετίας κι αναζητούσε κάτι περισσότερο από τον επιούσιο άρτο.

Ο αείμνηστος Διονύσιος , που φλεγόταν από τον πόθο της αναβιώσεως του μοναχισμού στη μητρόπολή του και εκοπίαζε πολύ για την επάνδρωση των μονών με σφριγηλές αδελφότητες, τις οποίες στήριξε ποικιλοτρόπως στην εγκατάσταση και την επαύξησή τους. Αγωνιούσε ως ευσυνείδητος ποιμενάρχης για την πνευματική ανόρθωση της περιοχής , βασικό στοιχείο της οποίας ήταν η ανασυγκρότηση της ιστορικής μοναστικής κοινότητας των Μετεώρων και των πολυπληθών ιερών μονών της επαρχίας του [40] .

Ο Αλέξανδρος Βαφείδης ενστερνίζεται πλήρως τις αγωνίες και τους αγώνες του Διονυσίου και συγκινείται από την ασκητικότητα και την αγιότητά του , ώστε ώριμα να αποφασίσει την οριστική εγκατάστασή του στα Τρίκαλα. Η απόφασή του ασφαλώς ελύπησε τους ιθύνοντες της αδελφότητος που πίστεψαν ότι έχαναν ένα φέρελπι, φιλόπονο και δυναμικό συνεργάτη, ο οποίος όμως αναζητούσε την καταξίωσή του μέσα από τη μοναστική -ησυχαστική -νηπτική και όχι μόνον ιεραποστολική αφιέρωση. Στα Τρίκαλα εγκαθίσταται μόνιμα το 1960 και εντάσσεται στο μικρό άτυπο κοινόβιο των αγάμων κληρικών που πλαισιώνουν και υλοποιούν τους ποιμαντικούς οραματισμούς του Μητροπολίτου. Οι πατέρες αυτοί διαμένουν στο οικοτροφείο αρρένων της Μητροπόλεως δίπλα στον ιστορικό ναό των Αγίων Αναργύρων κάτω από το παλαιό φρούριο των Τρικάλων.

Μέσα σε ατμόσφαιρα γενικής συγκινήσεως - κατανύξεως κι ενθουσιασμού τελείται η μοναχική του κουρά κατά την αγρυπνία της θεοπρομητορικής εορτής της Συλλήψεως της Αγίας Άνης (9 Δεκεμβρίου). Ακολουθεί η εις διάκονον χειροτονία του στις 11 Δεκεμβρίου στον Ι.Ναό της Αγίας Παρασκευής Τρικάλων[41]. Παράλληλα , με προτροπή του Επισκόπου του , ο νεόκουρος ιεροδιάκονο-νος αναζητά τόπον καταπαύσεως περιερχόμενος τις μονές των Μετεώρων και τις υπόλοιπες της Μητροπολιτικής περιφέρειας. Η πολιτεία του φιλομονάχου Μητροπολίτου στάλαξε στην ψυχή του νέου μοναχού Αιμιλιανού τον πόθο της αναζητήσεως των γνησίων αρχών της κατά Θεόν ερημίας. Ο Αιμιλιανός έχει μια κατασταλαγμένη απόφαση : Να προετοιμαστεί στο μοναστήρι με νήψη, προσευχή , να ασκηθεί με μελέτη και ευχαριστιακή κοινωνία και κατόπιν να αποτολμήσει μια περιορισμένη έξοδο στον κόσμο για ιεραποστολή.

Μολονότι ενεγράφη εξαρχής στη Μονή Δουσίκου , στην Πύλη Τρικάλων , δεν εγκαταβίωσε αμέσως αλλά μετά από παρέλευση οκτώ μηνών επιμόνου ερεύνης. Και τούτο το έπραξε ευθύς μετά τη χειροτονία του εις

πρεσβύτερον [42], κατά την εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην πανηγυρίζουσα Ιερά Μονή Βυτουμά, ηγαπημένο τόπο του Μητροπολίτου Διονυσίου [43]. Τότε ανεχώρησε για τη μονή της μετανοίας του, το Δούσικο, όπου παρέμεινε επί τετράμηνο. Η μονή, παρά το λαμπρό ιστορικό της παρελθόν διήνυε μεν περίοδο παρακμής, αλλά του παρείχε ο,τι επιποθούσε: μόνωση, ησυχία, στροφή στον έσω άνθρωπο, έμπονη κι εκτενή εκζήτηση του Θεού. Στα ερείπια της παρηκμασμένης, αλλά με ζώσα μοναστική παράδοση ιστορικής Μονής, «λαμβάνει τις απαρχές της εν Κυρίω χαριτώσεώς του κι οραματίζεται με πτεροφυά ελπίδα την αναβίωση του μοναχικού ιδεώδους» [44].

Ο Θεός προοικονομεί τη μελλοντική ανάδειξή του σε αναμορφωτή του μοναχικού βίου και κοινοβιάρχη κατά τα αρχαία μοναστικά πρότυπα. Τις σκέψεις του μοιράζεται με τον επίσκοπο - γέροντά του, «ο οποίος σαν υπεύθυνος πνευματικός πατήρ διαγιγνώσκει την αξία του λύχνου και τον θέτει αμέσως επί την λυχνίαν» [45].

Το Δεκέμβριο του 1961, ένα χρόνο μετά την επίσημη ένταξή του στη μοναχική πολιτεία, καθώς η ανεπίσημη είχε συντελεστεί παιδιόθεν, εγκαθίσταται μόνιμα στη Μονή Μεγάλου Μετεώρου, χειροθετείται αρχιμανδρίτης κατ' ουσίαν [46]. Στο περιβάλλον της ιστορικής Μονής Μεγάλου Μετεώρου ζει τα έντονα σκιρτήματα της χάριτος με οδηγό τη νήψη και την ευχαριστιακή εμπειρία. Για μια σχεδόν πενταετία μένει μόνος, προσεύχεται, μελετά και λειτουργεί συχνότατα με ψάλτη του έναν από τους εργάτες που τον βοηθούν στις αναστηλωτικές εργασίες. Ταυτόχρονα σχεδόν διορίζεται διοικητικός προϊστάμενος του Ι.Ναού Αγίας Επισκέψεως Τρικάλων, οπότε ο Μητροπολίτης του αναθέτει καθήκοντα εξομολόγου και κατηχητού της νεότητας.

Παρέχει την πνευματική τροφή στα πλήθη των νέων παιδιών, κυρίως του γυμνασίου, που συνωστίζονται έξω από το εξομολογητήριό του, η στις νεανικές κατηχητικές συνάξεις που συγκροτεί. Η εν Χριστώ αναγέννηση ανθρωπίνων υπάρξεων συντελείται δι' αυτού, ο οποίος με προσήνεια, γλυκύτητα, ιεροπρέπεια κι αρχοντιά δονεί τα εσώτατα των νεανικών ψυχών. Γύρω του συμπηγνύεται ένας πυρήνας εγγυτέρων τέκνων του που προσανατολίζονται στη μοναστική αφιέρωση.

[37] Προφορική μαρτυρία κ. Βασιλείου Μπαλτά, οπ.παρ.

[38] Γεωργίου Μαντζαρίδη, οπ. παρ., σ. 280-283.

[39][1] Πολυκάρπου Τυμπα Πρωτ. , οπ. παρ., σ.13-17

[40] Οπ. παρ. , σ.63-75

[41] Δελτίον Ι. Μητροπόλεως Τρίκκης και Σταγών Οκτώβριος-Δεκέμβριος 1960.

[42] Οπ.παρ. , Ιούνιος-Αύγουστος 1961.

[43] Γεωργίου Στέφα (Αρχιμ.) , *Μοναστήρι Βυτουμά - μία εστία πολιτισμού* , Τρίκαλα 1988, σ. 37.

[44] Σεραπίωνος Σιμωνοπετρίτου ,Ιερομ.,μνημ. εργ., σ.108.

[45] Πρβλ. *Μτθ. 5, 16*

[46] Βασιλείου Θερμού (Πρωτ.), *Τα οφφίκια των πρεσβυτέρων* , εκδ. Ακρίτας, Αθήνα 1999, σ. 33-48.